

Ανάλογα και ο Α. Πανσέληνος τελειώνει το άρθρο του «Το δεκεμβριανό σύμβολο» ως εξής:

[...] Το Δεκέμβρη 1944 δεν δημιουργήθηκε, απλώς μονάχα εκδηλώθηκε και βρήκε την κορυφαία στιγμή της μια επανάσταση που από 100 χρόνια συντελιότανε στη συνείδηση του λαού μας. Το 1944 ήταν η απαραίτητη συμπλήρωση του 1821. Το 1944 λύτρωσε το 1821 από τους σφετεριστές του. Και η ελληνική σκέψη που στα 1821 ελευθερώθηκε για να ξανα-σκληρωθεί, στα 1944 ελευθερώθηκε και θα μείνει για πάντα ελεύθερη.

Ο.π., σ. 1-2

Ο Δ. Φωτιάδης στο άρθρο του «Δεκέμβρης στο Λονδίνο» γράφει τις εντυπώσεις που άφηναν οι συγκρούσεις του Δεκέμβρη σε ένα ευρύ κοινό 'αμήχανων παρατηρητών' (σ. 9, 14). Ο Μ. Λουντέμης ανέλαβε με τη «Δεκεμβριάδα» να μεταπλάσει την υπόθεση σε μελόδραμα (σ. 3). Δύο άξια προσοχής κείμενα νέων δημοσιεύονται στο τεύχος. Πρόκειται για το διήγημα «Ο Μαθιός» του Λευτέρη Γρηγορίου (σ. 6-7) και το χρονικό «Από το ημερολόγιο ενός φοιτητή» του Λευτέρη Νεγρεπόντη (σ. 7). Συνέχεια, επίσης, για τον Δεκέμβρη με δύο ακόμη μικρά ποιήματα του Πέτρου Γεωργίου («Λόρδος Μπάυρον») και του Κώστα Λαουτάρη («Ενός λεπτού σιγή») (σ. 9). Ακολουθούν αποσπάσματα ποιημάτων των πρεσβυτέρων: Ν. Βρεττάκου («Ο αιώνιος Δεκέμβρης»), Θ. Πιερίδη («Υμνος στην Αθήνα του Δεκέμβρη»), Ρίτας Μπούμη-Παπά («Αθήνα»), Ν. Νικολαΐδη («Οδομαχίες») και Κ. Καλαντζή [Θεσσαλού] («Γιαγιά τριανταφυλλιά») (σ. 10-11). Στην πορεία θα βρούμε και άλλες αναφορές στον Δεκέμβρη.

Φαίνεται αδύνατον να αποφύγεις τη ρητορεία υπερασπίζοντας μια υπόθεση που είχε αφήσει ανεξίτηλα τραύματα.

Ευαίσθητο το κείμενο «Ανάμνηση» της Μέλπως Αξιώτη (σ. 8, 14).

Το τεύχος 32-33, τελευταίο της χρονιάς (21 Δεκεμβρίου), είναι αφιέρωμα στον Δημήτρη Γληνό. Σημειώνω τα κείμενα των: Κ. Βάρναλη «Ο Γληνός δάσκαλος» (σ. 1-2), Φούλας Χατζιδάκη-Πορφυρογένη «Στα μονοπάτια της Ανάφης» (σ. 3), ένα είδος αναμνήσεων, Κ. Μαρίνη «Το δεσμεμένο πνέμα» (σ. 4), Γ. Κορδάτου «Πώς πρωτογνώρισα το Γληνό» (σ. 5-6), Ρόζας Ιμβριώτη «Ο αγωνιστής» (σ. 6-7), Μ. Αυγέρη «Ένας πνευματικός ήρωας» (σ. 8, 13), Κ. Καρθαίου «Ο δημοτικιστής» (σ. 9), Γ. Βαλέτα «Ο Γληνός στη λογοτεχνία» (σ. 12) και Τ. Κωνσταντινόπουλου-Δεμόδου «Ο Παναΐτ Ιστράτι και ο Γληνός» (σ. 16). Θα επανέλθει αργότερα στον Γληνό και ο Γ. Λαμπρινός με το «Δ. Γληνός» (15/12/1946, τεύχ. 57, σ. 361-362).

Δημοσιεύονται επίσης δύο κείμενα του ίδιου του Γληνού («Ένα

